

Full diocesà

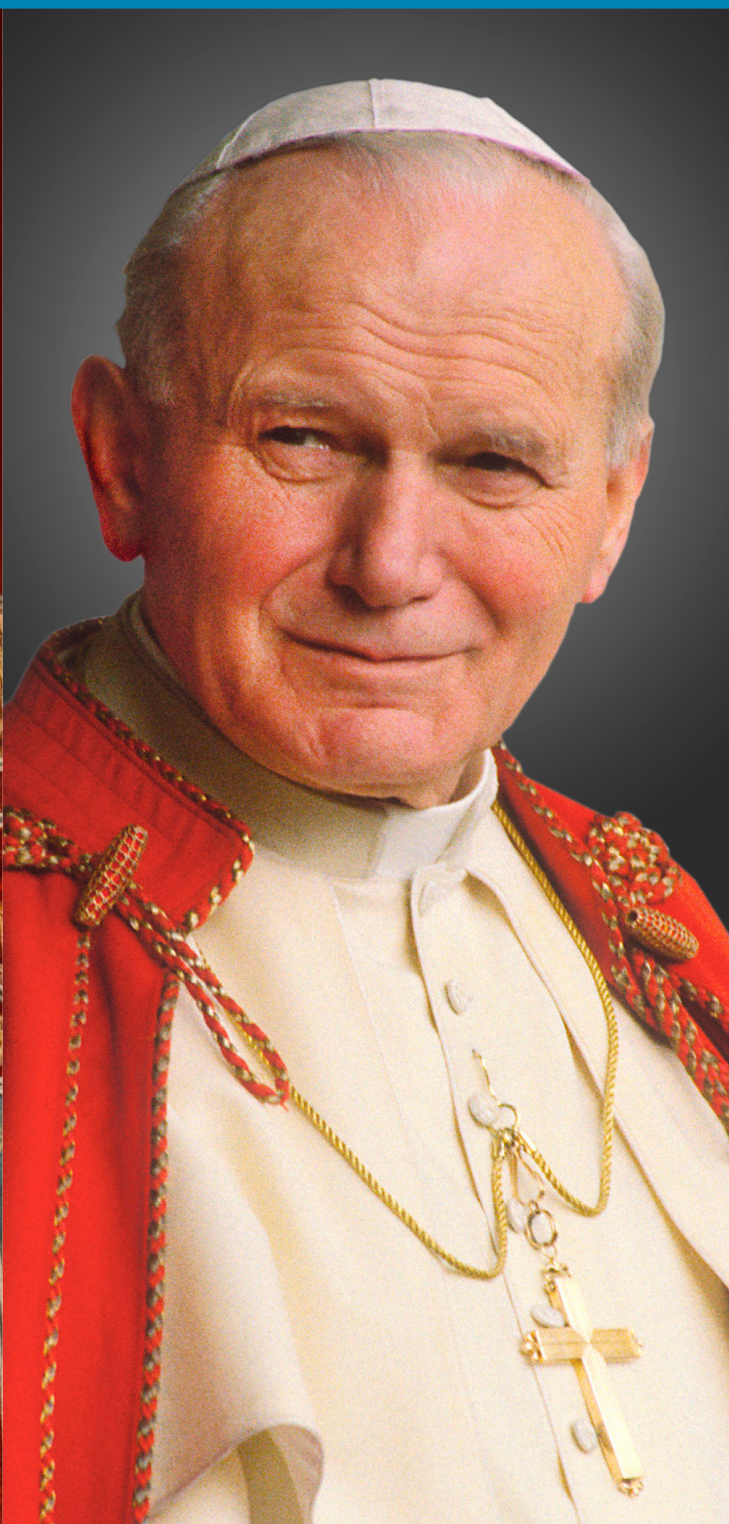
27 d'abril del 2014

p4 —Una trobada que reforça la missió dels professors de religió

p6 —Sant Ramon Nonat, patró de les embarassades

Canonització
de Joan XXIII i
Joan Pau II, dos
punts de llum. Do-
nem-ne gràcies a
Déu!

Feliços els qui creuran sense haver vist

Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles.

Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú.

Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després a casa partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

(2,42-47)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor: Que n'és, de bo,
perdura eternament el seu amor.
(Salm 117)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dóna és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. [...]

(1,3-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran

perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig, i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.» [...]

(20,19-31)

«Pel gran amor
que ens té, ens
fa néixer de nou
i ens ha donat
una esperança
viva, gràcies a la
resurrecció de
Jesucrist d'entre
els morts»

Or i foc. Fe i prova

Mn. Marc Majà i Guiu

«Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada.» La carta de sant Pere beneeix Déu per Jesucrist i per l'esperança de la resurrecció que ens dona. Tanmateix, això no treu que aquesta esperança hagi de conviure amb les dificultats d'aquest món. La fe és com l'or: cal que passi la prova del foc per a poder garantir la seva autenticitat.

Els apòstols van haver de passar aquesta prova, sobretot arran de la passió i mort. És per això que Tomàs tingué greus dificultats per a acceptar el testimoni dels altres: «Hem vist el Senyor.» La darrera imatge de Jesús en la ment de Tomàs era massa dura: el Mestre, mort, amb les mans foradades i el costat obert. D'aquí les seves paraules: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.» Era la prova del foc per al tresor de la fe de Tomàs.

Sabem que el Senyor no ens prova més del que som capaços d'aguantar. I així ho visqué també l'apòstol Tomàs. Ell, tot i les seves dificultats per a creure en la resurrecció de Jesús, rebé la seva visita i, més concretament encara, les seves paraules: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Per això, si ens assemblem a Tomàs en el dubte, assemblem-nos-hi també en la disponibilitat a reconèixer el Ressuscitat: «Senyor meu i Déu meu!»

La imatge

La Divina Misericòrdia

Agenda

Litúrgica

27 diumenge II de Pasqua / Cicle A

—La Mare de Déu de Montserrat, patrona del Principat i diòcesis de Catalunya.
Fets 2,42-47 / Salm 117 / 1Pere 1,3-9 / Joan 20,19-31

28 dilluns

—Sant Pere Chanel, prevere i màrtir (1803-1841)
—Sant Lluís Maria Grignon de Montfort, prevere (1673-1716)
Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47

29 dimarts

—Santa Caterina de Siena, verge i doct. de l'Església (1347-1380)
—Sant Robert, abat (1029-1111)
1Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30

30 dimecres

—Sant Pius V, papa (1504-1572)
—Sant Marià, màrtir (s. VIII)
Apocalipsi 12,10-12a / Salm 33 / 1Joan 5,1-5 / Joan 15,1-8

1 dijous

—Sant Josep Obrer
—Sant Segimon, màrtir (*524)
Fets 5,27-33 / Salm 33 / Joan 3,31-36

2 divendres

—Sant Atanasi, bisbe i doctor de l'Església (295-373)
Fets 5,34-42 / Salm 26 / Joan 6,1-15

3 dissabte

—St. Felip i St. Jaume, apòstols (s. I)
—Santa Emília, verge (*1314)
1Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14

Una trobada que reforça la missió dels professors de religió

Pere Oliva, prevere

La ponència del Dr. Armand Puig podria resumir-se en cinc punts fonamentals encaminats a l'expressió i comunicació de la fe. Cinc punts bàsics per a presentar la persona de Jesús a les aules, en el context de l'escola. **Aprendre i ensenyar**, lema d'enguay, ajuda a comprendre la tasca insubstituïble dels professors de religió, que esdevé, tal com va dir la consellera d'Ensenyament, Irene Rigau, un campanar de referència en els diferents àmbits de formació d'infants i adolescents.

1. **Les paraules**, sovint en l'evangeli enteses com a paràboles, ajuden a centrar i valorar el missatge de Jesús i són atractives per a infants i joves. A través dels relats acaben entenent què ha vingut a dir-nos el nostre Mestre i Senyor.

2. **Els signes**, pensem en els miracles, esdevenen veritables gestos de Jesús i expressen les seves actituds de consol, misericòrdia i fortalesa.

3. Viure segons el Regne respon a les demandes de Jesús en l'evangeli. Jesucrist proposa alguna cosa més que uns valors a la carta. **El cristianisme té uns valors propis i alhora uns valors compartits**. Hi ha valors com el perdó, que potser en referència als enemics no constitueix, de ben segur, un valor gaire compartit. La fidelitat i l'alteritat difícilment adquiriran gaires valors a l'alça.

4. **El Misteri Pasqual** i, a partir d'aquí, l'eucaristia troben en el Dijous Sant la clau d'interpretació de tot el camí cristià. Sense el darrer sopar, res no té sentit en el misteri fonamental de la fe cristiana.

5. Finalment, **el seguiment**. Tots els cristians som, de fet, deixebles. Fonamentalment som seguidors i, per tant, l'itinerari personal ve il·luminat per aquell que ens atrau. Ens ajuda a comprendre el cristianisme com una manera de viure diferent. Serem capaços de presentar aquesta proposta?

La VIII Jornada de Professors de Religió va reunir a Vic prop de mig miler de persones.

L'acolliment va tenir lloc al teatre L'Atlàntida amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona, el bisbe de Vic, la consellera d'Ensenyament i l'alcalde de la ciutat. Al llarg de la jornada se celebraren diverses ponències i tallers, com també una eucaristia a l'església del Seminari.

«La dedicació de tants professors de religió és un motiu d'esperança»

M. Carme Pinilla, delegada episcopal d'Ensenyament del bisbat de Vic

Nascuda a Manresa, sóc llicenciada en Ciències Religioses i en Humanitats. Des de fa 28 anys sóc professora de religió. Aquesta docència l'he impartida durant 10 anys en un centre concertat i la resta del temps en centres públics. Actualment sóc professora de religió a l'Institut d'Educació Secundària Miquel Bosch i Jover d'Artés. Des de fa uns quants anys sóc delegada episcopal d'Ensenyament del bisbat de Vic.

Quina és la feina de la delegada d'Ensenyament?

La feina de delegada d'Ensenyament consisteix a vetllar pel professorat de religió de la diòcesi, tant pel que fa a l'àmbit professional com de relació i de formació. Organitzar trobades entre el professorat diocesà per tal de facilitar una millor coneixença entre tots els qui es dediquen a una mateixa tasca docent i fomentar el sentit positiu de pertinença a un col·lectiu que treballa en benefici de tants infants i adolescents. Posar l'accent en aquest sentit és especialment important, ja que el professor de religió sovint es mou en un terreny hostil i en solitari. Mantenir una constant relació amb el Departament d'Ensenyament de la Generalitat per qüestions bàsicament laborals: assignacions de places, dedicacions, substitucions, relació amb directors/es dels centres escolars si hi ha alguna qüestió que així ho requereix...

Quina és la missió del professor de religió?

El professor de religió, com qualsevol altre professor, està assignat a un centre i forma part del claustre de professors a tots els efectes, tant pel que fa als drets com pel que fa als deures. La seva tasca consisteix a ensenyar els continguts

fonamentals de la religió catòlica, atès que gran part de la cultura de casa nostra té el seu origen en les arrels cristianes.

Amb quines dificultats us trobeu?

Les principals dificultats són un gran desconeixement de tot allò que està relacionat amb la religió i, en certes ocasions, un cert rebuig social envers aquests temes; la falta de motivació de molts alumnes. Val a dir que aquesta desmotivació no solament és en relació a l'assignatura de religió sinó en relació a l'aprenentatge en general, i els prejudicis envers l'assignatura de religió que mostren alguns docents, sobretot a l'escola pública. Sortosament, aquestes actituds no són majoritàries.

Quins motius d'esperança hi ha?

Crec que sempre hi ha motius d'esperança: la dedicació, malgrat les dificultats, de tants mestres i professors de religió que cada dia s'esforcen per portar a terme la seva missió en benefici dels seus alumnes; l'actitud dels alumnes que mostren interès en les explicacions del mestre i la responsabilitat exercida pels pares en l'educació dels seus fills. Tots i cada un d'aquests professors, alumnes o pares són motiu d'esperança.

Que és el que et va portar a ser professora de religió?

Crec que és un doble motiu el que m'ha portat a fer de professora de religió: d'una banda, vocacional; *ensenyar* ha estat i és la feina de la meva vida, i d'altra banda, *ensenyar religió* respon a la meva condició de persona cristiana.

Sant Ramon Nonat, patró de les embarassades

Josep Maria Montiu de Nuix

Sant Ramon és, a tot el món, el sant més famós de la Orde de la Mercè. És també patró de la diòcesi de Solsona. La seva mare morí abans de donar-lo a llum. Llavors, tallant-li i obrint-li el ventre, aconseguiren extreure-li el nen viu. Motiu pel qual és conegut com a «Nonat». Passava això en el segle XIII, al poble del Portell (la Segarra). Actualment, al poble veí, Sant Ramon, s'hi troba el bell santuari erigit en honor del sant.

Poc es coneix dels primers anys de la vida de sant Ramon Nonat. La tradició diu que durant un temps féu de pastor pels voltants d'una ermita de Sant Nicolau, en la qual hi havia una imatge de la Verge. Sant Ramon estimarà molt la Mare de Déu.

Diverses vegades en aquells segles hi hagué moros que capturaven i empresonaven cristians. Els feien patir molt. I fins i tot, no rarament, feien perillar la seva fe cristiana. Raó per la qual el sant català Pere Nolasc fundà un orde redemptor de captius, el dels mercedaris. Aquests religiosos tindrien per missió aconseguir l'alliberació d'aquests detinguts. Negociarien que els deixessin lliures. Els rescatarien a canvi de diners aconseguits mitjançant almoines i donatius. I fins i tot, si calgués, els mateixos religiosos s'intercanviarien amb aquests privats de llibertat. Sant Ramon Nonat ingressà en aquest orde. Fou redemptor de captius. Fou tanta la seva caritat que en una ocasió s'hagué d'intercanviar amb un cristià empresonat. Estant sant Ramon detingut, li foradaren els llavis, tancant-los amb un cademat, a fi d'evitar que pogués continuar fent apostolat. Posteriorment el mateix sant Ramon seria rescatat. Més tard fou nomenat cardenal. Morí al castell de Cardona.

Fou canonitzat durant el segle XVII, al mateix temps que el seu sant fundador. Sant Ramon és representat portant la custòdia eucarística. La seva festa litúrgica se celebra el 31 d'agost, dia en què al santuari abans esmentat milers de persones van a celebrar-lo. És patró de les embarassades, del personal que assisteix al part i dels infants concebuts encara no nats.

L'article

Salvem la infància! – Proposta

Josep Maria Rovira Marsal

Hem de recuperar la infància i hem de posar esforç per oferir una formació completa i equilibrada als nostres nens. Que no passi que, perquè uns no tenen temps, als altres no els correspon i els tercers volen audiència o volen vendre com sigui, ningú no es preocupi seriosament d'ells.

Per això:

—**Hem de recuperar la lectura.** Perquè la capacitat de reflexió i raonament passa fonamentalment per la lectura. És molt difícil concebre el pensament sense llenguatge, sense paraules. Però s'ha de limitar i controlar seriosament el temps i el contingut dels programes de televisió, videojocs, internet...

La lectura s'ofereix com l'acció humana capaç de desenvolupar la capacitat del pensament abstracte. Si es vol una formació completa fugint d'un home superficial sotmès a l'imperi d'allò que és efímer i insubstancial, hem de fomentar la lectura de llibres, adequats a l'edat.

L'escola ha d'oferir una educació completa. Es pot tenir la sensació que, per un malentès, les escoles s'han oblidat d'algunes tasques que li eren i li són pròpies. Per una falsa prudència de no condicionar, es limita merament a informar.

En l'anomenada educació sexual, per exemple, la televisió informa (i de quina manera!), l'escola informa, l'administració pública informa (als adolescents, en l'ús de preservatius...)... i qui forma? I amb tanta informació sense formar... no deformem? L'escola ha de col·laborar amb els pares en la formació integral dels seus fills, en l'adquisició de virtuts i d'una adequada escala de valors.

Cal fomentar la lectura de textos adequats a l'edat

—**Els nens han de tenir temps per a jugar.** Ho necessiten. Tenen una força interior que els demana moviment, acció, observar, fer, imitar, crear... Hem d'aprofitar aquesta dinàmica per a educar els sentits, per a adquirir habilitats manuals i destreses, per a fomentar l'atenció, la constància, el respecte a unes regles, el sentit d'equip, la convivència, la resistència física, la reflexió, la imaginació... i tantes coses que es promouen a través del joc. Per aconseguir-ho es necessita la mateixa dinàmica del nen, que tingui temps, i uns pares convençuts del valor educatiu del joc, que donin idees (no gaires) i facilitin el joc dels seus fills potser sacrificant una mica del seu temps... i de l'ordre de la seva llar.

Els nens necessiten viure adequadament el temps de la infància.

La Pel·lícula

Ida (Sister of Mercy)

Pawel Pawlikowski

Polònia 2013. Intèrprets: Pawlikowski, Rebecca Lenkiewicz. Amb gairebé set milions de morts en la II Guerra Mundial (el tercer país en baixes després de la Unió Soviètica i Xina) i més de quaranta anys d'ocupació comunista, la història polonesa es recorda en la gran pantalla sobretot per produccions espectaculars com *La llista de Schindler* o *Katyn*.

Amb els postulats oposats com a premisses (pocs personatges, minimalisme expressiu), el realitzador Pawel Pawlikowski ha condensat en *Ida* la tragèdia de la història polonesa en una de les pel·lícules que ha rebut recentment dos guardons.

Ambientada en els anys seixanta, *Ida* és la història d'una novícia òrfena que, abans de convertir-se en monja, emprèn un viatge amb la seva tia a la recerca dels seus pares desapareguts en la II Guerra mundial.

Glossa

Joan XXIII i Joan Pau II, canonitzats

Romà Casanova, bisbe de Vic.

La vida que brolla de la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist es manifesta en la santedat d'aquells que amb fe i amor acullen la seva obra misericordiosa a favor de la humanitat. Per això en la Pasqua la memòria dels sants és, si cap, encara més adient: la Pasqua florida dona el fruit de la santedat en el cor dels fills de Déu. En el segon diumenge de Pasqua, diumenge de la Misericòrdia, d'aquest any de gràcia del Senyor, seran canonitzats a Roma pel papa Francesc els beats Joan XXIII i Joan Pau II. I aquest fet omple de goig tota l'Església, i ens omple de goig als membres de l'Església diocesana de Vic. Perquè els papes, bisbes de Roma, són també pastors de l'Església universal. Aquestes dues canonitzacions són un do per a nosaltres. Joan XXIII i Joan Pau II, papes, ens pertanyen a nosaltres, en quant han estat pastors nostres.

No em canso d'agradir al Senyor els dons que ens ofereix en el temps de vigència del Pla Diocesà de Pastoral, *Sigueu sants!*. A més de les canonitzacions de dos fills de la nostra diòcesi i la beatificació de trenta màrtirs relacionats amb nosaltres, ara tenim l'alegria de veure inscrits en el cànon dels sants de l'Església catòlica dos papes que molts de nosaltres hem pogut conèixer, escoltar i estimar.

Al llarg de la història de l'Església solament dos papes han estat canonitzats: Pius V i Pius X. Els processos de canonització tal com els coneixem van prendre forma al

començament del segle XIII; abans eren declarats sants per aclamació o en raó de la devoció popular. Per això són molts els papes sants de l'Església catòlica. I ara, als inicis del segle XXI, tenim el goig de poder viure la canonització de dos sants pares en el mateix dia.

El processos de canonització d'ambdós papes ha estat també marcats pel mateix que es feia present en l'Església en el seu primer mil·lenni. Perquè, en el final del procés de Joan XXIII, ha estat el papa Francesc qui ha dispensat el miracle preceptiu, donada la fama de santedat i devoció excepcionals i en tota l'Església envers el Papa Bo, com és anomenat. I en el procés de canonització de Joan Pau II, fou en l'inici d'aquest quan el papa Benet XVI va dispensar l'espera dels anys preceptius per a iniciar el procés de canonització, donada la fama de santedat, expressada el mateix dia del seu enterrament amb aquella expressió: «Santo subito!».

Joan XXIII i Joan Pau II són dues figures excepcionals per a l'Església i el món del segle XX, amb la seva aportació, l'un en la convocatòria del Concili Vaticà II i l'altre per la seva aplicació. Tots dos pel seu treball a favor de la unitat dels cristians i a favor de la pau. Però el més important és que ells van viure sempre en la pau i en la lluita de complir la voluntat de Déu. El Déu bo i misericordiós es va manifestar en les seves paraules i les seves obres.

Director: Xavier Bisbal. Santa Maria 1. 08500 Vic. Tel. / Fax 93 885 07 09. A/e: mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

Disseny: Casals i Cots / DiacDisseny. Ronda Camprodon, núm 2. 08500 Vic. Tel. 670 490 531. Administració, impressió i distribució: Gràfiques Diac Vic. Ronda Camprodon, núm. 2. 08500 Vic. Tel. 93 889 15 55. Xarxes: www.fulldiocesa.cat / info@fulldiocesa.cat / [@fulldiocesa](https://twitter.com/fulldiocesa)

